

være Ejer af Pengene. En anden Ting er det, at Amtskommissionen ved Afgørelsen af hvad det vil sige at være Ejer — et Begreb, der maaske nok kan være noget flydende — selvfølgelig bør fortolke det saa human som muligt for ikke at lægge en virkelig flittig og sparsommelig Mand Hindringer i Vejen. Udvalget har ogsaa i sin Helhed sluttet sig til et Forslag om at sætte „Ejer af“ i Stedet for „raadig over“, idet det er for lidt at fordrø, at en Mand skal være raadig over det forholdsvis ringe Beløb, der forlanges. Jeg tillader mig altsaa at anbefale dette lille Ændringsforslag.

Det tredje Ændringsforslag, vedrørende den nugældende Lov, som ligeledes er stillet af Udvalget, har Hensyn til Loddernes Størrelse. Der staar i den nugældende Lov, at Lodderne ikke maa være mindre end 2 Tdr. Land og ikke større end 8 Tdr. Land. I Landets magre Egne kan Lodden dog have et større geometrisk Areal. Det vil ses heraf, at der ikke eksisterer nogen Begrænsning for, hvor stor Lodden kan blive. Nu er det Udvalgets Opfattelse, at Opgaven ingenlunde er den at skaffe store Lodder, tværtimod, man mener, at det er mindre Lodder, man skal tage Sigte paa. Paa god Jord er det selvfølgelig, at Loddens Areal ikke behøver at være saa stort, og selv om det paa mager Jord maa blive en Del større, mener man dog, at der bør fastsættes en bestemt Begrænsning. Det er nemlig efter Udvalgets Opfattelse slet ikke ønskeligt, at disse Husmandsbrug blive oprettede paa alt for simpel Jord, fordi det til syvende og sidst vil vise sig, at saadanne Hjem ikke ville være i Stand til at ernære en Familie, selv om de faa et større Areal. Jeg havde nær sagt: Jo større Areal, jo galere. Man har derfor ment at burde sætte Grænsen til 12 Tdr. Land, men paa den anden Side erkender man, at der kan være Tilfælde, hvor det kan være vanskeligt at holde sig inden for denne Grænse. Det kan f. Eks. tænkes, at en Mand kommer og vil købe en Del af en Gaard eller en anden Ejendom, og vedkommende Ejer saa siger til ham: Jeg vil sælge dig disse 4—5 Tdr. Land, som er god Jord, men der ligger et Mose- eller et Hedeareal ved Siden af det og det hører efter sine naturlige Grænser sammen med det Areal, du vil købe. Hvis jeg derfor overhovedet skal sælge noget, vil jeg sælge alle 14 eller 15 Tdr. Land, hvad det nu drejer sig om. I saadanne Tilfælde vil det ikke være rigtigt at forhindre, at et Hus-

mandsbrug bliver dannet, og vi foreslaa derfor, at Landbrugsministeren i saa Tilfælde kan give Tilladelse dertil. Hermed har jeg gennemgaaet de Ændringsforslag, som vedrøre Loven af 1899.

De Ændringer, Udvalget har tilladt sig at foreslaa i det af Regeringen stillede Forslag og de af Folketinget indsatte Bestemmelser, skal jeg nu tillade mig at omtale med et Par Ord. Udvalget har for det første foreslaaet, at overalt i Loven, hvor „Sogneraad“ nævnes, skal der sættes „Kommunalraad“, idet der nemlig i det andet Ting i § 1 er tilføjet den Bestemmelse, at „de i Forbindelse med vedkommende Amtsraads kredse staaende Købstæders Markjorder skulle, for saa vidt denne Lov angaar, henregnes til Amtsraads kredsen“, men man kan jo ikke henvende sig til et Sogneraad, naar det er Købstadjord. Paa samme Tid er Udvalget blevet opmærksom paa, at der allerede i den gældende Lov er nogen Uklarhed om, hvilke Sogneraad der menes, naar der tales om Sogneraad. Saaledes staar der t. Eks. i § 7, at „Andragendet ledsages af Sogneraadets Erklæring om, hvorvidt den udsætte Lod kan anses passende for sit Øjemed“. Her maa man gaa ud fra, at det er Sogneraadet i det Sogn, hvor Jorden ligger, der skal afgive Erklæring, idet et andet Sogneraad selvfølgelig ikke har det mindste Begreb om den Sag. Endvidere hedder det i § 7, at Andragendet skal ledsages af Sogneraadets Erklæring om, hvorvidt Andrageren antages at egne sig til at overtage et Husmandsbrug. Her maa der være tænkt paa Sogneraadet der, hvor Andrageren bor, idet et Sogneraad ikke kan antages at have nogen begrundet Mening om Andragernes Egnethed til at overtage en Husmandsrod, naar han ikke bor i Sognet. Man har ment at kunne fjerne denne Uklarhed ved at føre Slutningen af den anførte Sætning op til Bestemmelsen i § 3, hvor der staar, at „de af private Personer meddelte Attester og Vidnesbyrd skulle ledsages af Øvrighedens eller Sogneraadets Bevidnelse af Udstedernes Troværdighed.“ Til Gengæld maa saa udgaa en Sætning i § 7, hvilket sker ved Ændringsforslag Nr. 8. Dette er jo nærmest en Redaktionsændring, som jeg ikke antager, at Tinget kan have noget imod. Jeg kommer dernæst til Ændringsforslag Nr. 11 til § 11 og Spørgsmaalet om Kreditforeningerne. Jeg skal her først bemærke, at det glæder mig meget, at vi for 5 Minutter siden have vedtaget Loven om Statslaanefonden. Det er